

Soud: Nejvyšší soud
Datum rozhodnutí: 04/29/2014
Spisová značka: 22 Cdo 1995/2013
ECLI: ECLI:CZ:NS:2014:22.CDO.1995.2013.1
Typ rozhodnutí: ROZSUDEK
Heslo: Věcná břemena
Dotčené předpisy: § 151o odst. 3 obč. zák. ve znění do 31.12.2012
Kategorie rozhodnutí: C

22 Cdo 1995/2013

ROZSUDEK

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Spáčila, CSc., a soudců Mgr. Michala Králíka, Ph.D., a Mgr. Davida Havlíka ve věci žalobců: **a) F. P., a b) S. P.,** zastoupených Mgr. Ladislavem Beránkem, advokátem se sídlem v Trutnově, Palackého 508, proti žalovaným: **1) KATA, a. s.,** se sídlem v Pilníkově, Letná 397, identifikační číslo osoby 49286773, a **2) DZ-SERVICE spol. s r. o.,** se sídlem v Pilníkově, Nádražní 350, identifikační číslo osoby 25256467, zastoupenými Mgr. Marianem Pavlovem, advokátem se sídlem v Hradci Králové, Malé náměstí 125/16, o zřízení věcného břemene, vedené u Okresního soudu v Trutnově pod sp. zn. 5 C 46/2006, o dovolání žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 23. října 2012, č. j. 26 Co 255/2012-321, takto:

I. Dovolání se zamítá.

II. Žalobci **jsou povinni** společně a nerozdílně zaplatit žalovaným na náhradě nákladů dovolacího řízení 5.566,- Kč do tří dnů od právní moci usnesení.

O d ů v o d n ě n í:

Okresní soud v Trutnově („soud prvního stupně“) rozsudkem ze dne 24. ledna 2012, č. j. 5 C 46/2006-273, výrokem pod bodem I. zřídil věcné břemeno cesty spočívající v právu průchodu a průjezdu přes část stavební parcely č. 1/1, zapsané na LV č. 280 v katastru nemovitostí vedeném Katastrálním úřadem pro Královéhradecký kraj, katastrální pracoviště Trutnov pro obec P. a katastrální území P. a to v rozsahu vymezeném geometrickým plánem, vyhotoveném 6. 9. 2011 společností Geodézie Trutnov s. r. o. pod č. 185-387/2011, jenž je nedílnou součástí uvedeného rozsudku, v rozsahu vymezeném body uvedenými ve výroku rozsudku. Věcné břemeno zřídil ve prospěch vlastníka garáže bez č. p. na st. parc. č. 155 a vlastníka st. parc. č. 155 o výměře 42 m², zapsané na LV č. 531 pro obec P. a katastrální území P. Výrokem pod bodem II. zřídil věcné břemeno cesty spočívající v právu průchodu a průjezdu přes část pozemku parc. č. 1581, zapsaného na LV č. 591 pro obec P. a katastrální území P., a to v rozsahu vymezeném ve výše uvedeném geometrickém plánu body uvedenými ve výroku rozsudku, ve prospěch vlastníka garáže bez č. p. na pozemku st. parc. č. 155 a vlastníka st. parc. č. 155 zapsané na LV č. 531 pro obec P. a katastrální území P. Výrokem pod bodem III. zřídil věcné břemeno cesty spočívající v právu průchodu a průjezdu přes část pozemku st. parc. č. 1/1, zapsaného na LV č. 280 pro obec P. a katastrální území P., a to v rozsahu vymezeném ve výše uvedeném geometrickém plánu body uvedenými ve výroku rozsudku, ve prospěch vlastníka domu na st. parc. č. 7 a pozemků parc. č. 187/2 a parc. č. 188, zapsaných na LV č. 99 a 531 pro obec P. a katastrální území P. Výrokem pod bodem IV. zřídil věcné břemeno cesty spočívající v právu průchodu a průjezdu přes část pozemku parc. č. 1581 zapsaného na LV č. 591 pro obec P. a katastrální území P. v rozsahu vymezeném uvedeným geometrickým plánem body uvedenými ve výroku rozsudku, ve prospěch vlastníka domu na st. parc. č. 7 a pozemků parc. č. 187/2 a parc. č. 188, zapsaných na LV č. 99 a 531 pro

obec P. a katastrální území P. Výrokem pod bodem V. soud uložil žalobcům povinnost zaplatit společně a nerozdílně prvnímú žalovanému 13.300,- Kč a druhému žalovanému 13.300,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku. Dále rozhodl o náhradě nákladů řízení.

Soud prvního stupně vyšel ze zjištění, že žalobci mají ve společném jmění manželů dům na pozemku st. parc. č. 7 a garáž bez č. p. na st. parc. č. 155 v k. ú. P. Žalobkyně sama je výlučnou vlastníci pozemků st. parc. č. 155 a parc. č. 187/2 a 188 v k. ú. P. Žalovaná 1) je vlastníci pozemku st. parc. č. 1/1 a žalovaná 2) je vlastníci parc. č. 1581 v k. ú. P. Žalobci užívají části uvedených pozemků žalovaných k přístupu a k příjezdu ke svým nemovitostem, a to k výše uvedené garáži a domu. Mimo to je dům přístupný chůzí i pěšinou ve svažitém terénu, vedoucí po pozemcích parc. č. 188 a 187/2 ve vlastnictví žalobkyně, které navazují na veřejnou komunikaci. Žalovaní nebrání žalobcům v přístupu k jejich nemovitostem, žalobci však podali žalobu z toho důvodu, že chtějí mít v otázkce přístupové cesty jistotu a rovněž z obavy, aby jim v budoucnu nebylo v přístupu bráněno. V současné době neexistuje jiná příjezdová cesta než přes pozemky žalovaných, která by zajišťovala přístup motorovým vozidlem k domu žalobců ze silnice č. I/16 (parc. č. 1433).

Ze znaleckého posudku znalce J. K. soud zjistil, že ze stavebně technického hlediska lze vybudovat novou příjezdovou cestu k domu žalobců po pozemcích žalobkyně b) parc. č. 188 a 187/2 ovšem vybudování by vyžadovalo vynaložení značných nákladů ve výši přes 380.000,- Kč. Bylo by také možné zkrátit cestu po pozemku žalované 2) parc. č. 1581 ke garáži žalobců a tím minimalizovat zásah do tohoto pozemku za předpokladu vybudování nového vjezdu do garáže z opačné strany. S vybudováním nové příjezdové cesty nesouhlasí ředitelství Silnic a dálnic a stanoviska dopravní policie jsou v tomto směru rozporná.

Soud posoudil věc podle § 151o občanského zákoníku č. 40/1964 Sb. ("obč zák.,") a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, neboť jsou splněny zákonné podmínky pro zřízení věcných břemen. Věcná břemena zřídil ke každé stavbě samostatně, protože není do budoucna jisté, že stavby budou mít vždy stejného vlastníka. Své rozhodnutí odůvodnil tím, že v současné době nemají žalobci žádný jiný přístup a příjezd ke svým stavbám než přes pozemky žalovaných. I když by teoreticky bylo možné vybudovat přístup k domu přes pozemky vlastnický patřící žalobkyni, vyžádalo by toto řešení finanční náklady, které by značně převyšovaly újmu, která by byla způsobená žalovaným zřízením věcného břemene, jehož obvyklá cena byla znalcem stanovena na 26.600,- Kč. Takové náklady nelze po žalobcích spravedlivě požadovat. Mimo to lze vybudování nové příjezdové komunikace považovat za nejisté i z hlediska jejího povolení a souhlasu státních orgánů a organizací.

Jediným možným přístupem a příjezdem je tak dosud užívaná cesta přes pozemky žalovaných v rozsahu požadovaného věcného břemene. Zřízením věcného břemene nedojde k nepřiměřenému omezení žalovaných, protože objekt na pozemku parc. č. st. 1/1 lze oplotit. Skutečnost, že přístupová cesta protíná parc. č. 1581 a rozděluje ji fakticky na dvě části nemůže být důvodem pro nezřízení věcného břemene vzhledem k tomu, že žalobci užívali uvedenou přístupovou cestu řadu let, žalovaní proti užívání nic nenamítali a žalovaná 2), která je personálně propojena se žalovanou 1), si v době koupě musel být této skutečnosti vědoma. Jejich újma je kompenzována náhradou za zřízení věcného břemene. Soud se přiklonil k názoru žalobců, že žalovanými navržené obligační zajištění užívání předmětné části pozemků věc neřeší a mimo to, žalobci nemají zájem trvale užívat předmětné části parcel, ale žádají pouze průjezd a průchod formou věcného břemene. Skutečnost, že nepřistoupili na návrh žalovaných podaný v průběhu řízení na vyřešení situace uzavřením obligační smlouvy, nemůže jít žalobcům k tíži.

Krajský soud v Hradci Králové jako soud odvolací k odvolání žalovaných rozsudkem ze dne 23. října 2012, č. j. 26 Co 255/2012-321, rozsudek soudu prvního stupně věci samé v bodech I. až IV. změnil tak, že žalobu zamítl.

Odvolací soud uvedl, že věcné břemeno soud nemůže zřídit, má-li žalobce zajištěn přístup na základě obligačního práva nebo může-li k přístupu využít jiné pozemky ve svém vlastnictví. Žalobci mají ke svému domu přístup zajištěný po pěšině v délce do 20 metrů vedoucí od silnice po pozemcích parc. č. 188 a 187/2 ve vlastnictví žalobkyně, které přímo navazují na veřejnou komunikaci č. I/16. I když tuto cestu lze použít pouze k chůzi a nikoliv k jízdě motorovými vozidly, nelze podle uvedeného zákonného ustanovení za situace, kdy přístup ke stavbě z veřejné komunikace mají žalobci zajištěný, zřídit věcné břemeno nezbytné cesty. Pro zřízení nezbytné cesty není dostatečným důvodem, že požadovaný přístup by byl pro účastníky pohodlnější nebo výhodnější. Odvolací soud poukázal i na skutečnost, že lze předpokládat, že žalobci k domu osobním vozidlem běžně nejezdí a přijíždějí pouze ke garáži.

Odvolací soud se ztotožnil se závěrem soudu prvního stupně, že žalobci ke své garáži na pozemku st. parc. č. 155 nemají jiný přístup než přes pozemky žalovaných parc. č. st. 1/1 a parc. č. 1581. Tento přístup již užívají delší dobu, a to na základě výprosy. Soud poukázal na ustálenou judikaturu, podle které nelze věcné břemeno nezbytné cesty zřídit, má-li žalobce zajištěn přístup na základě obligačního práva. V dané věci sice žalobci dosud přístup na základě obligačního práva nemají zajištěný, ale žalovaní jim již v průběhu soudního řízení předložili návrhy nájemních smluv na užívání částí pozemků st. parc. č. 1/1 a parc. č. 1581, které žalobci odmítli s tím, že neřeší jejich situaci trvale. Odvolací soud uzavřel, že věcné břemeno nezbytné cesty ke garáži nemůže zřídit, neboť žalobci mohou mít zajištěn přístup na základě obligačního práva. Není tak smléna zákonná podmínka, že přístup vlastníka stavby lze zajistit jinak.

Odvolací soud souhlasil s námitkou žalovaných, že věcné břemeno cesty lze zřídit podle § 151o odst. 3 obč. zák. pouze ve prospěch vlastníka stavby a nikoliv již ve prospěch vlastníka pozemku. V tomto směru také není rozhodnutí soudu prvního stupně správné.

Proti rozsudku odvolacího soudu podávají žalobci dovolání, jehož přípustnost opírají o § 237 odst. 1 písm. a) občanského soudního řádu („o. s. ř.“) a uplatňují dovolací důvod uvedený v § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř.

Žalobci vytýkají odvolacím soudu, že příliš zúžil obsah pojmu „přístup ke stavbě“, respektive „právo cesty“, které redukoval ve vztahu k domu pouze na zajištění přístupu pro pěší, aniž by se důsledně vypořádal se širšími aspekty a souvislostmi. Měl zvažovat, k jakému účelu stavba slouží, tedy že slouží k trvalému bydlení, jak je účastníky užívána, jakým způsobem je možné zajistit její obsluhu, atd. Z hlediska výkonu vlastnických práv vlastníka domu a k němu přilehlých pozemků je nezbytné, aby stavba určená k trvalému bydlení byla dosažitelná nejen pro pěší, ale minimálně i pro osobní motorová vozidla. Dům slouží historicky k bydlení rodiny žalobců a žalobci dlouhodobě k přístupu k domu pěšky i motorovými vozidly užívají cestu přes pozemky žalovaných, a to na základě výprosy. Žalobci se domnívají, že „právo cesty“ se nemůže omezovat jen na chůzi, to by neodpovídalo standardům dnešního bydlení, má sloužit i k možnosti provádět opravy a údržbu. Nelze po nich spravedlivě požadovat, aby si vybudovali cestu od veřejné komunikace k domu po svých pozemcích, neboť jak ze znaleckého posudku vyplývá, náklady by byly v důsledku silně svažitého terénu a provedení nezbytných stavebních úprav garáže neúměrně vysoké a zjevně v hrubém nepoměru se zjištěnou obvyklou cenou požadovaných věcných břemen. Mimo to k uskutečnění takové stavby by byla potřebná kladná rozhodnutí či stanoviska státních orgánů, přičemž výsledek správního řízení o povolení stavby byl v době rozhodování odvolacího soudu těžko předvídatelný. Závěr odvolacího soudu, že nelze zřídit požadované věcné břemeno

podle § 151o odst. 3 obč. zák., neboť žalobci mají ke svému domu zajištěn přístup pěšinou pro pěší po pozemcích v jejich vlastnictví, tak není správný.

Rovněž není správná úvaha odvolacího soudu, že není nutné, aby žalobci měli zajištěný přístup i pro motorová vozidla. Za nesprávný považují žalobci i závěr, že nelze zřídit věcné břemeno ke stavbě garáže, neboť tomu brání skutečnost, že přístup lze zajistit formou obligačního závazku. Soud pominul, že dosud měli žalobci zajištěn přístup pouze na základě výprosy, že žádný obligační závazek opravňující žalobce k přístupu ke stavbě v době rozhodování odvolacího soudu neexistoval a proto zřízení věcného břemene nemohl bránit. Žalobci navrhují, aby dovolací soud zrušil rozsudek odvolacího soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaní ve vyjádření k dovolání uvádějí, že dovolatelé nevymezili, v čem spatřují nesprávnost právního posouzení věci odvolacím soudem. Odvolací soud správně aplikoval na skutkový stav právní normu, vyložil ji správně v souladu s konstantní judikaturou, a proto není naplněn dovolací důvod podle § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř. Navrhují, aby dovolací soud dovolání jako nepřipustné odmítl.

Dovolací soud postupoval podle občanského soudního řádu ve znění účinném do 31. 12. 2012 (viz čl. II. bod 7 zákona č. 404/2012 Sb.).

Nejvyšší soud po zjištění, že dovolání je přípustné podle § 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř., že je uplatněn dovolací důvod upravený v § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř. a že jsou splněny i další náležitosti dovolání a podmínky dovolacího řízení (zejména § 240 odst. 1, § 241 odst. 1 o. s. ř.), napadené rozhodnutí přezkoumal a zjistil, že dovolání není důvodné.

Protože šlo o přezkum rozhodnutí odvolacího soudu, vydaného za účinnosti občanského zákoníku č. 40/1964 Sb., ve znění pozdějších předpisů, posuzoval i dovolací soud věc podle tohoto zákoníku (dále jen „obč. zák.“).

V dané věci šlo o zřízení nezbytné cesty ke dvěma stavbám – rodinnému domu a garáži (v části, ve které byl zamítnut návrh na zřízení práva cesty ve prospěch vlastníka pozemku, dovolatelé s napadeným rozsudkem nijak nepolemizují, a proto se touto částí rozhodnutí dovolací soud nezabývá).

Není-li vlastník stavby současně vlastníkem přilehlého pozemku a přístup vlastníka ke stavbě nelze zajistit jinak, může soud na návrh vlastníka stavby zřídit věcné břemeno ve prospěch vlastníka stavby spočívající v právu cesty přes přilehlý pozemek (§ 151o odst. 3 obč. zák.). Skutečnost, že přístup zřízený přes cizí pozemek soudem na základě práva odpovídajícího věcnému břemenu by byl pro žalobce pohodlnější, resp. výhodnější než stávající či jiný možný přístup nebo že by se obešel bez stavebních úprav, není významná“ (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. února 2006, sp. zn. 22 Cdo 38/2005).

K zřízení práva cesty k rodinnému domu: „Zřízení nezbytné cesty představuje vážný zásah do práva vlastníka pozemku, a proto je třeba vždy poměřovat výhodu, kterou cesta poskytuje, s újmou, která by vznikla zřízením cesty pro vlastníka zatížené nemovitosti. Soud může zřídit cestu jen v rozsahu zajišťujícím objektivně řádné užívání, byť i nepůjde o užívání komfortní“ (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. května 2011, sp. zn. 22 Cdo 2977/2009). „Věcné břemeno spočívajícího v právu cesty zahrnuje právo přes zatížený pozemek procházet i projíždět. Avšak s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem není vyloučeno zřízení věcného břemene spočívajícím jen v právu chůze po přilehlém pozemku. Za takový výjimečný případ lze považovat situaci, kdy vlastník stavby má zajištěn příjezd motorovými vozidly k hranici zatíženého pozemku, přičemž krátká několikametrová vzdálenost od této hranice ke vchodu jeho domu nevybočuje z obvyklé

vzdálenosti staveb od místa příjezdu“ (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. června 2005, sp. zn. 22 Cdo 2667/2004).

V dané věci šlo o zřízení práva cesty k rodinnému domu; soudy neučinily skutkové zjištění, že by byl dům užíván jinak než k bydlení, a ani dovolatel nic jiného netvrdí. Za této situace není úvaha odvolacího soud o tom, že přístup k domu je dostatečně (byť ne zcela komfortně) zajištěn pěší cestou v délce asi 20 m po pozemku žalobců, zjevně nepřiměřená a dovolací soud ji nemůže zpochybnit. Je třeba podotknout, že právo nezbytné cesty v zásadě nelze zřídit jen za účelem parkování vozidel před budovou, není-li parkování nutné k řádnému a obvyklému užívání budovy (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. června 2005, sp. zn. 22 Cdo 2667/2004), a že ke zřízení nezbytné cesty nepostačuje jen nutnost umožnit vjezd záchranné službě, hasičům a policii. Složky integrovaného záchranného systému, kterými jsou Hasičský záchranný sbor České republiky, jednotky požární ochrany zařazené do plošného pokrytí kraje jednotkami požární ochrany, zdravotnická záchranná služba a Policie České republiky (§ 4 zákona č. 239/2000 Sb., o integrovaném záchranném systému a o změně některých zákonů), mají v nezbytných případech zajištěn příjezd přes cizí pozemky na základě zákona (např. § 27 zákona č. 239/2000 Sb., § 19 a násl. zákona č. 133/1985 Sb., o požární ochraně, ve znění pozdějších předpisů, § 128 odst. 1 obč. zák.) – viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. května 2011, sp. zn. 22 Cdo 2977/2009. Podobně právní předpisy umožňují vstup na cizí pozemek za účelem údržby či užívání sousední stavby či pozemku (např. § 127 odst. 3 obč. zák. 1964, nyní § 1021 a násl. občanského zákoníku č. 89/2012 Sb.).

Již tento samotný důvod byl postačující k zamítnutí žaloby na zřízení práva nezbytné cesty k domu.

Ke zřízení práva cesty ke garáži: Právo cesty může soud zřídit jen jestliže „přístup vlastníka ke stavbě nelze zajistit jinak“. V této souvislosti Nejvyšší soud konstatoval: „Věcné břemeno nezbytné cesty nemůže soud zřídit, má-li žalobce zajištěn přístup na základě obligačního práva, anebo může k přístupu využít jiné pozemky v jeho vlastnictví; v těchto případech není splněna podmínka, že přístup vlastníka ke stavbě nelze zajistit jinak. Skutečnost, že přístup zřízený přes cizí pozemek na základě práva odpovídajícího věcnému břemenu by byl pro žalobce pohodlnější, resp. výhodnější, nebo že by se obešel bez stavebních úprav, není významná“ (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. února 2006, sp. zn. 22 Cdo 38/2005).

V citovaném rozhodnutí šlo o situaci, kdy věcné břemeno bylo již zřízeno; není však důvod postupovat jinak v případě, že v průběhu řízení o zřízení nezbytné cesty žalovaný navrhne žalobci uzavření dohody o umožnění přístupu na základě obligačního práva. Dovolací soud nepřehlédl, že návrh smluv o nájmu pozemku předložený žalovanými (č. l. 251 a násl.) nebyl perfektní, nicméně problémy bylo možno vyřešit dalším jednáním. Žalobci však návrh odmítli s tím, že jednat lze o dvou variantách – o zřízení věcného břemene či o odprodeji pozemků, řešení situace zřízením závazkového práva odmítli (č. l. 261). Protože v případě zřízení nezbytné cesty jde o nucené omezení vlastnického práva v zájmu jiného vlastníka, je s přihlédnutím k principům ochrany vlastnického práva (čl. 11 Listiny základních práv a svobod) třeba tam, kde takový postup není vůči žalobci zjevně nespravedlivý a není v rozporu s dobrými mravy, volit řešení spíše vyhovující zájmům vlastníka zatěžovaného pozemku. Jestliže žalobci apriorně vyloučili řešení věci smluvním zřízením závazkového práva, nedá se postupu odvolacího soudu, který žalobu zamítl, nic vytknout.

Z uvedeného je zřejmé, že rozhodnutí odvolacího soudu je správné. Proto nezbylo, než dovolání zamítnout (§ 243b odst. 2 o. s. ř.).

O náhradě nákladů dovolacího řízení rozhodl dovolací soud podle § 243b odst. 5, § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř. Žalovaní mají právo na náhradu účelně vynaložených nákladů, jež sestávají z odměny za zastupování advokátem v dovolacím řízení. Poté, co Ústavní soud zrušil vyhlášku č. 484/2000 Sb. (srov. náleze ze dne 17. 4. 2013, sp. zn. Pl.ÚS 25/12, publikovaný ve Sbírce zákonů České republiky pod č. 116/2013), výši mimosmluvní odměny dovolací soud určil podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění vyhl. č. 486/2012 Sb. (dále jen „advokátní tarif“). Předmětem řízení byly dvě věci: zřízení věcného břemene cesty jednak k domu a dále ke garáži žalobců. Podle § 12 odst. 2 advokátního tarifu při spojení více věcí, pro něž není spojení ke společnému projednání stanoveno právním předpisem, se odměna určí součtem odměn za všechny spojené věci. Jde-li o společné úkony při zastupování dvou nebo více osob, náleží advokátovi za každou takto zastupovanou osobu mimosmluvní odměna snížená o 20% (§ 12 odst. 4 advokátního tarifu). Náklady jsou dány odměnou podle sazby za úkon právní služby – podání vyjádření k dovolání (§ 6 odst. 1 a 11 odst. k/ advokátního tarifu). Z tarifní sazby 35.000,- Kč každé z obou věcí činí odměna 2.500,- Kč (§ 9 odst. 3 a § 7 bod 5 advokátního tarifu), po 20% snížení 2.000,- Kč. Součástí nákladů je náhrada hotových výdajů 300,- Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu (celkem 2.300,- Kč) a dále z částky 2.300,- Kč vypočtená náhrada za 21% daň z přidané hodnoty

483,- Kč (§ 137 odst. 3 o. s. ř.). Náklady tak činí u každé z obou věcí 2.783,- Kč, celkem 5.566,- Kč.

Proti tomuto rozhodnutí není opravný prostředek přípustný.

Nesplní-li žalobci ve stanovené lhůtě povinnost uloženou jim tímto rozhodnutím, mohou se žalovaní domáhat výkonu rozhodnutí.

V Brně dne 29. dubna 2014

JUDr. Jiří Spáčil, CSc. předseda senátu